

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą w B. w pozwie skierowanym do elektronicznego postępowania a upominawczego wniósł o zasądzenie od pozwanego P. H. na rzecz jego rzecz kwoty 1.615,53 zł wraz z odsetkami ustawowymi, licznymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W tym samym piśmie powodowa spółka wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów sądowych w wysokości 30,00 zł, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz innych kosztów – opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności w wysokości 0,54 zł.

W uzasadnieniu pozwu ustanowiony przez powoda wykwalifikowany pełnomocnik podniósł, iż dniu 28 lipca 2014 r. strony zawarły Umowę o (...) Nr (...). Na mocy tejże umowy pozwany zobowiązał się do zwrotu łącznej kwoty 3.826,20 zł – w 26 tygodniowych ratach, począwszy od dnia 4 sierpnia 2014 r.

W dalszej części uzasadnienia pozwu pełnomocnik powodowej spółki wskazał, iż wobec niewykonywania obowiązku spłaty pożyczki przez pozwanego, strony zawarły w dniu 7 stycznia 2016 r. aneks do umowy o pożyczkę gotówkową, na mocy którego pozwany zobowiązał się do spłaty istniejącego na chwilę zawarcia aneksu zadłużenia z tytułu niespłaconej pożyczki w wysokości 1.651,96 zł. Po podpisaniu aneksu pozwany uiścił kwotę 220,00 zł. Zatem pozwany uiścił tytułem spłaty pożyczki łączną kwotę w wysokości 2.614,24 zł.

Pełnomocnik (...)S.A. w restrukturyzacji z siedzibą w B. podniósł następnie, że w dniu 27 lutego 2017 r. powód wezwał pozwanego do dobrowolnego spełnienia świadczenia, zgodnie z art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c. Wezwanie to okazało się bezskuteczne.

Wedle dalszych twierdzeń strony powodowej na dzień złożenia pozwu do zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda pozostała kwota dochodzona pozwem, na którą składa się: 1.431,96 zł tytułem niespłaconej pożyczki oraz kwota 183,57 zł tytułem skapitalizowanych odsetek, naliczonych do dnia 27 lipca 2017 r. Na łączną wartość skapitalizowanych odsetek składają się odsetki maksymalne naliczone od przeterminowanych wpłat oraz od kwot i terminów wymagalności rat pożyczki do dnia 27 lipca 2017 r.

Pełnomocnik powodowej spółki wskazał wreszcie w uzasadnieniu tego pisma, iż powód domaga się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od całości zadłużenia, tj. od kwoty 1.615,53 zł, od daty wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem wydanym w dniu 12 września 2017 r. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, po czym przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Sokółce – procedując przy tym w oparciu o przepis z art. 505³³ § 1 k.p.c.

(...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą w B. w zakreślonym terminie uzupełniła – w trybie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. – braki formalne pozwu.

Pozwany P. H. nie wniósł odpowiedzi na pozew.

Na rozprawie wyznaczonej na dzień w dniu 6 grudnia 2017 r. pozwany uznał powództwo.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 213 § 2 k.p.c. , sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjnym pozwanego, który nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie (por. M. Jędrzejewska, [w:] T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, Komentarz do Kodeksu postępowania

cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze, tom 1, Warszawa 2002, s. 467). Uznanie powództwa obejmuje także podstawę prawną danej sprawy, tzn. zespół obowiązujących przepisów, na podstawie których sąd ma wydać rozstrzygnięcie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1976 r., III CRN 232/76, Legalis nr 19707 z glosami S. Dalki, OSP 1978, Nr 3, poz. 50; A. Skąpskiego, OSP 1978, Nr 7–8, poz. 143 i J. Mokrego, PiP 1978, Nr 10, s. 178; por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 r., III CRN 188/83, Legalis nr 23874).

Jak już wyżej Sąd wskazał, pozwany uznał powództwo – przyznaje on okoliczności faktyczne przytoczone przez powoda oraz uznał samo żądanie pozwu, wyrażając jednocześnie zgodę na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie.

Sąd jest tym uznaniem związany (zob. przywołany już [art. 213 § 2 k.p.c.](#)).

Uznanie przez pozwanego pozwu znajduje, w ocenie Sądu, uzasadnienie w łączącym strony procesu stosunku prawnym, wykreowanym przez zawartą przez nie umowę pożyczki.

Instytucja umowy pożyczki została uregulowana w art. 720-724 k.c.; zgodnie z art. 720 § 1 k.c. Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości .

Tym samym żądanie pozwu znajdowało swoją podstawę faktyczną w powołanej tam umowie pożyczki, a podstawę prawną – w Umowie o (...) Nr (...), zawartej pomiędzy stronami procesu w dniu 28 lipca 2014 r. (k. 17-21), w Aneksie do Umowy o (...) Nr (...), zawartej w dniu 28 lipca 2014 r. (k. 21) i w powołanych wyżej przepisach kodeksu cywilnego, regulujących ten stosunek prawny. Z przytoczonej przez Sąd regulacji z art. 720 § 1 k.c. wynika bowiem podstawowy obowiązek pożyczkobiorcy, polegający na zwrocie tej samej ilości pieniędzy, jak została przeniesiona na własność biorącego przez dającego pożyczkę – w sposób i terminach określonych w umowie, czego pozwany nie czynił i co uzasadniało wypowiedzenie przez powoda umowy i wymagalność roszczenia.

Mając powyższe na względzie zaprezentowane wyżej oceny Sąd uwzględnił powództwo w całości i orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku – na mocy [art. 213 § 2 k.p.c.](#)

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o dyspozycję art. 98 § 1 k.p.c. – w punkcie II sentencji wyroku, zgodnie z zasadą ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany P. H. przegrał sprawę w całości, a zatem to na nim ciążył obowiązek zwrotu powodowi poniesionych przez tego ostatniego kosztów procesu.

Na zasądzone od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu składały się: uiszczona przez powoda opłata sądowa od pozwu – w wysokości 30,00 zł, uiszczona przez powoda opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa – w wysokości 17,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900,00 zł. Należne stronie powodowej od pozwanego koszty zastępstwa procesowego ustalone zostały przez Sąd zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) – w brzmieniu ustalonym przez § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 1667), które weszło w życie w dniu 27 października 2016 r. i znajduje zastosowanie do spraw wszczętych po tej dacie (zob. § 2 tego ostatniego).

Zgłoszony przez powodową spółkę w pozwie wniosek o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego innych kosztów procesu – opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności w wysokości 0,54 zł – podlegał natomiast oddaleniu, w punkcie III sentencji wyroku, gdyż powód nie wykazał w toku postępowania, iż rzeczywiście owe koszty poniósł.

Nie można bowiem przy orzekaniu o kosztach procesu tracić z pola widzenia tego, że istotą zasady odpowiedzialności za koszty procesu, sformułowanej w art. 98 § 1 k.p.c., jest zwrot przez stronę przegrywającą przeciwnikowi procesowemu jedynie rzeczywiście poniesionych kosztów, co nie pozwala na obciążenie strony przegrywającej

kosztami, których rzeczywiście strona przeciwna nie poniosła. Innymi słowy: nieuiszczone koszty sądowe nie są elementem kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, o jakich mowa w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2010 r., I CZ 129/10, LEX nr 1102844; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2013 r., I CZ 84/12, LEX nr 1341657).

Rozstrzygnięcie zamieszczone w punkcie IV sentencji wyroku Sąd oparł na treści art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którą sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza roszczenie uznane przez pozwanego.